

QUAN CAMINAR ERA UN TRIOMF

Amb només setze anys la meva tieta caminava com si trepitgés fang. Un dia li va caure la tassa de cafè, l'endemà es va entapussar pel carrer. Poc després, la meva mare, buscant solucions al problema entre llibres i experts va llegir un nom:

Esclerosi múltiple.

Li va esclatar el cor. Els metges també ho van veure clar, van fer el que van poder: medicació, rehabilitació, controls, esperança... Ella ho donava tot, anava i tornava a les visites, aguantava el dolor sense cap queixa. La meva àvia l'ajudava, la pentinava i la dutxava. Però no millorava, al contrari. Els anys següents va viure en una cadira de rodes, amb la mirada quieta i les cames callades. El cos es rendia lentament, com una espelma que s'apaga sense vent. Ara, cada cop que sento parlar sobre malalties cròniques, penso en ella: en tot el que va lluitar, en tot el que va resistir.

Perquè la salut no és només curar, sinó també acompanyar. És fer costat quan els fàrmacs ja no són capaços. Aquest relat és per ella– i perquè ningú se senti sol quan el cos deixi de respondre.

Salma Benachour Lahyani
30/04/2025